

Alexis Hendersonová

ROK
ČARODĚJNIC

*Napínavý a svižný příběh o magii a moci.
Bere si to nejlepších z hororu a čarodějnictví
a dodává jim nový, feministický nádech.*

S. A. CHAKRABORTYOVÁ

Host

Alexis
Hendersonová

ROK
ČARODĚJNIC

Přeložila
Agáta
Hamari

Alexis Hendersonová

ROK
ČARODĚJNIC

The title 'ROK ČARODĚJNIC' is rendered in a bold, black, serif font. The word 'ROK' is on the top line, and 'ČARODĚJNIC' is on the bottom line. The letters are integrated with a black silhouette of a tree's branches, which appear to grow through and around the text.

Brno 2021

The Year of the Witching

Copyright © 2020 by Alexis Henderson

All rights reserved

Cover design by Katie Anderson / Penguin Random House

Cover image by Larry Rostant

Translation © Agáta Hamari, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0917-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-0918-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0919-5 (MobiPocket)

*Mé mamince,
které vděčím za všechno.*

NESTVŮRA

Narodila se za nejhlubší noci, koncem pánevním. Martha, porodní bába, ji musela popadnout za kotníky a z lůna ji vytáhnout. Vyklouzla lehce, bezvládně padla Martě do náruče a ležela tam nehybně jako kámen.

Z dcery porodní báby vyšel tichý sten, který vyvěral až z jejího břicha. Sevřela prsty sklady své noční košile, jejíž lem byl zmáčený tmavou krví, ale pro svoje dítě se nenatáhla. Místo toho otočila hlavu, přitiskla tvář na stůl a hleděla oknem nad dřezem ven do lesů.

„Její jméno,“ dožadovala se a v očích se jí třpytilo měsíční světlo. „Jak se bude jmenovat?“

Porodní bába přestříhla pupeční šňůru, zavinula děcko do cáru režného plátna a odnesla ho od matky. Dítě ji studilo na hrudi a skoro by si myslela, že je mrtvé, jen kdyby nebylo toho jména, jež ji tlačilo vzadu v krku, hořké jako žluč, a přesto sladké jako víno. Jména, které novorozenci vybral Otec. Ale vyslovit ho nechtěla — ne nahlas.

Dívka se z posledních sil otočila a podívala se jí do tváře. „To jméno. Chci znát její jméno.“

„Immanuelle,“ vyrazila ze sebe žena nakonec to slovo jako kletbu. „Bude se jmenovat Immanuelle.“

Nato se dívka na stole usmála a zmodralé rty se jí napnuly. Potom se rozesmála odporným klokotavým smíchem, který se odrážel od stěn kuchyně a vyvalil se až do předpokoje, kde čekal zbytek její rodiny a poslouchal.

„Kletba,“ zašeptala a dál se usmívala. „Malá kletbička, přesně jak říkala. Přesně jak mi to pověděla.“

Porodní bába si děcko přivinula blíž a propletla prsty, aby se jí přestaly třást. Pohlédla na svoji dceru, bezvládně ležící na stole s kaluží tmavé krve mezi stehny. „Jak ti to říkal kdo?“

„Ta žena v lese,“ zašeptala umírající dívka skoro bez dechu. „Ta čarodějnice. Nestvůra.“

Část I.
KREV

KAPITOLA PRVNÍ

*Ze světla vzešel Otec. Z temnoty Matka.
To je celý začátek i konec.*

— *Písmo svaté*

Immanuelle Mooreová klečela před oltářem, ruce sepnuté v modlitbě, ústa pootevřená. Nad ní se tyčil Prorok v černém sametovém hávu, s oholenou hlavou a zakrvácenýma rukama nataženýma před sebou.

Vzhlédla k němu — očima sledovala dlouhou rozeklanou jízvu, která se mu ze strany táhla po krku — a pomyslela na svou matku.

Prorok se od ní plynulým pohybem odvrátil a jeho šat zašustil. Otočil se k oltáři, kde leželo vyvržené jehně. Položil mu ruku na hlavu a potom prsty vklouzl hluboko do rány. Když se otočil zpátky k Immanuelle, ze zápěstí mu kapala krev, mizela ve stínech jeho rukávu a pár kapek spadlo na potřísněná prkna pod jeho nohama. Pomaloval ji krví od žlábků nad horním rtem až po bradu a jeho pevné prsty jí na své cestě hřály. Na chvíli se zarazil, jako by chtěl popadnout dech, a když promluvil, jeho hlas zněl chraptavě: „Krev stáda.“

Immanuelle ji olízla, v ústech ucítila slanou a železitou pachutí, a vytáhla se na nohy. „Pro Otcovu slávu.“

Cestou zpět do kostelní lavice si dávala pozor, aby se na jehně ani nepodívala. Předchozí noc, kdy byla katedrála prázdná

a potemnělá, ho přivedla jako obětinu z dědečkova stáda. Porážku neviděla — omluvila se a odešla dlouho předtím, než apoštolové pozvedli čepele. Ale slyšela ji. Modlitby a šepot se utápěly v řevu jehněte, který připomínal pláč právě narozeného dítěte.

Immanuelle sledovala, jak zbytek její rodiny postupuje procesím dopředu a postupně přijímá krev. Nejdřív šla její sestra Gloria, která padla na kolena a věnovala Prorokovi úsměv. Gloriina matka Anna, mladší ze dvou Mooreových manželek, přijala požehnání ve spěchu a popoháněla přitom svoji druhou dceru Honoru, která si krev ze rtů slízla, jako by to byl med. Jako poslední šla Martha, první manželka a Immanuelina babička, která přijala Prorokovo požehnání s pozvednutými rukama a třesoucími se prsty a jejíž tělo naplno ovládla síla Otcova světla.

Immanuelle si přála, aby se cítila jako její babička, ale když seděla v kostelní lavici, vnímala pouze pozůstatek teplé jehněčí krve na svých rtech a nepřetržitý tlukot svého srdce. Na její ramena se žádní andělé nesnesli. Nepůsobil na ni žádný duch ani bůh.

Jakmile se posadil i zbytek shromáždění, pozvedl Prorok ruce a začal se modlit. „Otče, přicházíme k Tobě jako Tví služebníci a stoupenci dychtívi konat Tvé dílo.“

Immanuelle rychle sklonila hlavu a pevně zavřela oči.

„Možná jsou mezi námi tací, již se odklonili od víry našich předků, jsou lhostejní k Otcově dotyku a hluší k Jeho hlasu. Jejich jménem se modlím za Jeho požehnání. Žádám, aby našli útěchu nikoli v temnotě Matky, ale ve světle Otce.“

Při těch slovech Immanuelle na škvírku pootevřela jedno oko a na chvíličky by přísahala, že se Prorok dívá jejím směrem. Ano, teď, ve vrcholném okamžiku svého kázání měl vytřeštěné oči a mezerami mezi skloněnými hlavami a třesoucími se

rameny zíral přímo na ni. Jejich pohledy se střetly a on ten svůj zase hned odvrátil. „Nechť Otcovo království přetrvá.“

Prorokovy ovečky jednohlasně promluvíly: „Odteď až navěky.“

Immanuelle ležela se svou kamarádkou Leou na břehu řeky, bok po boku, obě opilé teplem poledního slunce. O několik metrů dál se v přátelském rozhovoru shromáždil zbytek kongregace. Pro většinu z nich už byl stín porážení o sabatu jenom vzdálenou vzpomínkou. Všude panoval klid a shromáždění ho rádo přijalo.

Lea se vedle Immanuelle přetočila na záda a zadívala se do stěny z hustých mraků rýsující se nad jejich hlavou. Vypadala jako obrázek, na sobě šaty z nebesky modrého šifonu, sukně se jí lehounce vlnila ve vánku. „Dnes je hezký den,“ řekla a usmála se, když jí vítr pročísl vlasy.

V *Písmu* a jeho příbězích, ve vitrážích v oknech katedrál a na obrazech visících z jejích kamenných zdí vždycky andělé vypadali jako Lea: se zlatými vlasy a modrýma očima, oblečení do vybraného hedvábí a saténu, s plnými tvářemi a kůží světlou jako říční perly.

Pokud šlo o dívky jako Immanuelle — o ty z Pokrají, se snědou kůží, kudrnatými vlasy barvy havraních křídel a lícními kostmi jako vytesanými z mramoru —, o těch v *Písmu* nebyla ani zmínka. Nestavěly se sochy a nemalovaly se obrazy s jejich podobou, na jejich počest se nepsaly básně ani příběhy. Nikdo je nezmiňoval, nikdo si jich nevšímal.

Immanuelle se pokusila tyhle myšlenky vytěsnit. Nechtěla na svoji kamarádku žárlit. Jestli na světě existoval někdo, kdo si zasloužil být milován a obdivován, tak to byla Lea. Lea, se vši

svou trpělivostí a ctností. Lea, která rázným krokem přešla dvůr, když spolužáci Immanuelle nadávali, že je plodem hříchu, vzala svou kamarádku pevně za ruku a rukávem jí otřela slzy.

Lea, její přítelkyně. Jediná, kterou kdy měla.

A Lea měla pravdu: Opravdu to byl hezký den. Byl by skoro dokonalý, nebýt toho, že se jednalo o jeden z posledních podobných. Jeden z posledních sabatů, které stráví společně.

Celá léta se každý sabat ty dvě po ukončení bohoslužeb scházely. V zimních měsících se k sobě choulily v zadní lavici katedrály a klevetily, aby jim čas rychleji uběhl. Na jaře a v létě Lea nosila velký koš, po okraj plný sladkého pečiva z jejich rodinné pekárny ve vesnici. Když byl dobrý den, byla mezi pečivem spousta sušenek, buchet, koláčků a keksů, a když byl vážně skvělý den, tak i troška medu nebo džemu. Společně si našly místečko u vody a hodovaly a klábosily a hihňaly se, dokud je jejich rodiny nezavolaly domů. Takový měly zvyk, jako by za těchto dlouhých odpolední na louce svět začínal a končil přímo na říčním břehu. Jenže stejně jako většina hezkých věcí, které Immanuelle znala, ani jejich tradice neměla mít dlouhého trvání. Za dva týdny si Lea měla vzít za muže Proroka. Jakmile ji pořežou, už nebude Immanuellinou společnicí, ale jeho.

„Dny jako ten dnešní mi budou chybět,“ prolomila Lea mlčení. „Budou mi scházet sladkosti a sabat a to, že tu jsem s tebou.“

Immanuelle pokrčila rameny a otrhávala stébla trávy. Oči jí zabloudily k řece, ke svažujícím se pláním a přes rákosí, až se jí nakonec pohled rozpil ve vzdáleném lese, kde ho spolcky stíny. Něco na tom, jak voda protékala mezi stromy, ji nutilo chtít se zvednout a následovat ji. „To dobré končí.“

„Nic nekončí,“ opravila ji Lea. „Všechno teprve začíná. Dospíváme.“

„Dospíváme?“ odfrkla si Immanuelle. „Já jsem ještě ani nekrvácela.“

Bylo to tak. Měla skoro sedmnáct let a ještě nikdy jí nepřišlo krvácení. Všechny ostatní dívky už krvácely léta, ale Immanuelle ne. Immanuelle nikdy. Martha už ji před několika měsíci téměř označila za neplodnou. Immanuelle nebude krvácet, nebude ničí ženou a neporodí dítě. Zůstane taková, jaká je teď, a všichni ostatní dospějí, přerostou ji a nechají ji v závěsu, stejně jako to za pouhé dva týdny udělá Lea. Byla to jenom otázka času.

„Jednoho dne začneš krvácet,“ prohlásila Lea pevně, jako by si myslela, že to pouhým oznámením přivolá. „Jen tomu dej čas. Ta nemoc odejde.“

„To není nemoc,“ řekla Immanuelle a na rtech ucítila pachutí jehněčí krve. „Je to hřích.“

O jaký hřích přesně jde, tím si Immanuelle nebyla jistá. Z cesty sešla už tolikrát — tajně si četla, což bylo v rozporu se Svátým protokolem, nebo se zapomínala večer modlit a usínala bez požehnání. Možná strávila až příliš mnoho rána na pastvinách fantazírováním, zatímco měla pást ovce. Anebo možná neprojevila dostatečnou vděčnost, když k večeri dostala misku studené ovesné kaše. Tohle ale Immanuelle věděla jistě: zhřešila už tolikrát, že se to ani nedalo spočítat. Nebylo divu, že se jí nedostalo Otcova požehnání krví.

Pokud si byla Lea Immanuelliných početných prohřešků vědoma, nedala to najevo. Místo toho mávla rukou. „Hříchy můžou být odpuštěny. Až to náš Dobrý otec bude považovat za vhodné, krvácení přijde. A pak si tě vybere nějaký muž, ty budeš jeho a on zase tvůj a všechno bude, jak má.“

Na to Immanuelle nic neřekla. Přivřela oči před sluncem a zadívala se přes pole, kde stál Prorok ve společnosti svých

manželek a shromážděným věřícím nabízel požehnání a rady. Všechny jeho ženy na sobě měly stejné šaty mdlé nažloutlé barvy podobající se narcisovým kvítkům a každá si nesla svaté znamení, osmicípou hvězdu vyřezanou mezi obočím, kterou byla ve svůj svatební den označena každá žena z Bethelu.

„Radší bych se starala o ovce,“ prohodila Immanuelle.

„A co až budeš stará?“ chtěla vědět Lea. „Co pak?“

„Pak budu stará pastýřka,“ oznámila jí Immanuelle. „Budu stará ovčí babizna.“

Lea se zvučně, zvonivě rozesmála, díky čemuž se k ní začaly otáčet hlavy. Takovou měl její smích moc. „A co když ti nějaký muž nabídne svoji ruku?“

Immanuelle se usklíbla. „Žádný dobrý muž se špetkou zdravého rozumu by se mnou nechtěl mít nic společného.“

„Pitomost.“

Immanuellin pohled se stočil ke skupince mladých mužů a žen zhruba jejího věku, možná o trochu starších. Sledovala, jak se smějí a flirtují a dělají ze sebe hlupáky. Chlapci se napařovali, děvčata dováděla v mělké části řeky, sukně vykasané nad kolena, aby je nesmáčel proud vody, a opatrně našlapovala, aby je voda neodnesla příliš daleko a ony nepadly do spárů démonů ukrytých v hlubinách.

„Víš, že tě pořád budu navštěvovat,“ řekla Lea, jako by vycítila Immanuelliny obavy. „Uvidíš mě o sabatu a po porodu za tebou budu chodit na pastviny. Každý týden, pokud to půjde.“

Immanuelle obrátila pozornost k jídlu před sebou. Vytáhla z piknikového koše kus chleba a namazala na něj silnou vrstvu čerstvě utlučeného másla a krvavě rudé malinové marmelády. Pořádně si ukousla a s plnou pusou promluvila. „Svatá půda je od Pasek dost daleko.“

„Já to nějak vymyslím.“

„Nebude to stejné,“ řekla Immanuelle hlasem s nádechem nevrlosti, za který se nenáviděla.

Lea sklonila hlavu a zatvářila se ublíženě. Palcem si zakroutila prstenem na pravé ruce — nervózní tik, který se objevil po zásnubách. Byla to hezká věcíčka, zlatý kroužek s malou říční perlou. Nejspíš šlo o nějakou rodinnou památku zděděnou po ženách předchozích proroků.

„Bude to stačit,“ řekla Lea nepřesvědčivě. A potom pevněji, jako by se snažila přesvědčit samu sebe: „Bude to muset stačit. I kdybych byla nucena vyrazit na koni samotného Proroka, tak si najdu způsob, jak tě vidět. Nedovolím, aby se věci změnily. Přísahám.“

Immanuelle jí chtěla věřit, jenže až příliš snadno odhalila lež a teď poznala, že v Leině hlase zaznívá faleš. Předstírala, že si toho nevšimla. Stejně by z toho nic dobrého nevzešlo: Lea byla připoutaná k Prorokovi, a to už od chvíle, kdy ji před dvěma léty poprvé uviděl. Prsten, který nosila, byl jenom zástupný symbol, slib vykovaný ze zlata. Až přijde čas, ten slib nabere podobu sémě, které do ní zasadí. Lea porodí dítě a Prorok do ní zasadí další sémě a pak znovu, jako to dělá se všemi svými manželkami, dokud jsou dost mladé na to, aby mohly nosit jeho plody.

„Leo!“

Immanuelle zvedla oči a uviděla, že skupinka od řeky se k nim přibližuje a mává na ně. Byli čtyři. Dvě dívky — hezká blondýna, kterou Immanuelle znala jenom zběžně ze školy, a Judita Chambersová, Prorokova nejnovější manželka. A potom chlapci. Peter, syn prvního apoštola, mohutný čeledín s rameny širokými jako dobytče a zhruba stejně inteligentní. Vedle něj, s očima přimhouřenýma před sluncem, stál Ezra, Prorokův syn a nástupce.

Ezra byl vysoký a tmavovlasý, s očima černýma jako uhel. Byl taky hezký, skoro až hříšně hezký, a přitahoval k sobě pohledy dokonce i těch nejzbožnějších manželek a dcer. Přestože mu bylo sotva devatenáct let, kolem krku mu visel řetízek s jednou z dvacíti zlatých apoštolských dýk, což byla čest, které se většinou be-thelských mužů přes všechnu jejich snahu za celý život nedostalo.

Hope, světlovlasá dívka, která na Leu prve zavolala, se ozvala jako první. „Vy dvě vypadáte, že si tady docela užíváte.“

Lea přiložila ruku k obočí, zastínila si oči před sluncem, vzhlédla k nim a usmála se. „Přidáte se k nám?“

Zatímco čtveřice usedala vedle nich do trávy, Immanuelle tiše zaklela. Kluk od dobytky, Peter, se začal přehrabovat v piknikovém koši a nabídl si pořádnou porci chleba s marmeládou. Hope se vmáčkla mezi Immanuelle a Leu a okamžitě se pustila do žvanění o nejnovějších drbech ve městě, jež se točily hlavně kolem jakési nešťastné dívky, kterou poslali na pranýř, protože uvedla v pokušení místního farmáře. Ezra si vybral místo naproti Immanuelle a Judita se mu usadila po boku tak blízko, až se dotýkali rameny.

Jak konverzace pokračovala, Immanuelle se snažila vypadat co nejmenší a nejnenápadnější a usilovně si přála být neviditelná. Na rozdíl od Ley neměla na zdvořilosti žaludek. Zdálo se jí, že v porovnání s půvabem a šarmem Hope, Ley a Judity vypadá zhruba stejně nezajímavě jako sestřina slaměná panenka.

U druhé strany piknikového koše seděl Ezra, taky mlčky, a jeho obřadní dýka se leskla ve slunečním světle. Vypadal roztěkaně, skoro znudně, ani se neobtěžoval konverzaci příkyvovat a pohledem přejížděl po vzdálených planinách, od východu na západ a zase zpátky. Sledoval obzor, jako by něco hledal, a Immanuelle si nemohla pomoci a musela uvažovat, co to je. Ezra ještě neměl svoje První vidění, a taky ho mít nebude až do doby, kdy život

jeho otce dospěje ke konci. Takhle to s nástupnictvím bylo — vzestup mladého proroka k moci vždycky znamenal úmrtí jeho předchůdce.

Vedle Ezry si Judita olizovala kousíček másla z konečků prstů a zpod hustých řas mžourala na Immanuelle. Měla na sobě žluté šaty, stejně jako ostatní Prorokovy manželky, ale na to, aby se daly považovat za cudné, jí byly trochu příliš těsné. Sukně jí obepínala nohy a pevně stažený živůtek jí objímal pas a zdůrazňoval široké boky schované pod sklady spodniček. Znamení mezi jejím obočím bylo pořád narůžovělé a trochu nateklé, jizva se však hojila hezky.

Immanuelle si vzpomněla na den, kdy Judita dostala první krvácení. Ony tři, Lea, Immanuelle a Judita, byly zrovna na školním dvoře a sbíraly na záhonku houby, když Judita začala plakat. Vykasala si sukni vysoko nad kolena a odhalila jediný pramínek krve, který jí stékal po pravé noze a mizel ve stínu vysoké boty. Učitelka ji chvatně zahnalá dovnitř, ale ještě předtím Immanuelle zaslechla, jak Juditě šeptá do ucha: „Je z tebe žena. Teď už je z tebe žena.“

A žena z ní byla.

Judita za sebou svá dívčí léta zanechala rychle. Rozpletla si copánky a vlasy si sepnula na temeni, zástěry a propínací šaty vyměnila za korzety a živůtky a osvojila si veškerou ženskou eleganci a parádění tak dobře, že by člověk řekl, že se taková už narodila.

Judita si olízla z prstů poslední zbytky másla a naklonila se k Immanuelle tak blízko, že ta ucítila sladký záchvěv její voňavky. „Je to pravda, co o tobě říkají?“

Ta otázka Immanuelle zaskočila, i když neměla. Stejnou totiž viděla na rtech každé upovídané klepny v Bethelu. Každá z nich říkala totéž už od noci, kdy její matka obrátila Prorokovu

dýku proti němu a skoro mu podřízla hrdlo, načež uprchla do Černolesa. Její jméno převalovaly v ústech jako něco odporného, co si ale stejně vychutnávaly.

„To záleží na tom,“ předstírala Immanuelle, že nerozumí, „co říkají.“

Judita pokrčila rameny a ušklíbla se. „No, jestli o tom nic nevíš, tak to asi pravda nebude.“

„Asi ne,“ procedila Immanuelle skrz zaťaté zuby.

Judita naklonila hlavu na stranu. „Takže nemáš žádný Dar?“ Immanuelle zavrtěla hlavou.

Byly časy, kdy mít Dar nebyla žádná vzácnost. Kdysi dávno, ve Věku světla, Otec požehnal celé spousty lidí mocí konat divy a zázraky. Jenže od Svaté války a temných věků, které po ní následovaly, začaly být Dary ojedinělé. S každým uplynulým rokem jich bylo méně, protože svatí starých časů odešli do hrobu a svoji moc si vzali s sebou. Teď byla Martha jednou z mála porodních báb v Bethelu s Darem pojmenování a Dar vzhledu měli pouze prorokové. Dokonce i mezi apoštoly jich bylo jenom pár vybraných s Darem soudnosti — Darem, který svému nositeli umožňoval odlišit pravdu od lži — nebo s Darem hojivého dotyku. V Immanuellině generaci byly Dary udělovány pouze hrstce Otcových největších oblíbenců — a jakožto nemanželské dítě byla cokoli, jen ne oblíbená.

„Škoda,“ prohodila Judita a podívala se jí do očí. „Doufala jsem, že na tobě bude zajímavého aspoň něco. Vzhledem k...“

Immanuelle ztuhla. „Vzhledem k čemu?“

Judita pozvedla dokonalé obočí a na rtech se jí objevil krutý úsměv. „No přece k tvojí matce.“

Immanuelle věděla, že přijde zmínka o její matce. Vždycky přišla. Ale něco ve způsobu, jakým ji Judita zrovna teď pronesla, tu urážku zdvojnásobilo a ta teď zabořila víc než jindy.

Na dlouhou chvíli se rozhostilo ticho, které narušovalo jen zurčení řeky a bzučení vos poletujících mezi divokými květy. Dokonce se zdálo, že i vzdálené tlachání ostatních účastníků bohoslužeb se v závanech větru v lesích ztišilo. A pak...

„Víš,“ začala Immanuelle. „Když nad tím teď tak přemýšlím... Tak vlastně opravdu mám talent na tancování nahá po lese — se všemi těmi stvůrami a zlými duchy, samozřejmě. Mezi vším tím pasením ovcí není lehké si na to najít čas, ale když přijde úplněk, tak dělám, co můžu.“ Zářivě se na Juditu usmála. „To víš, jablko nepadá daleko od stromu.“

Odmělčela se a ozvalo se syknutí ostrého nádechu. Lea sebou trhla a zbytek skupinky se opět ponořil do naprostého ticha.

Poprvé od chvíle, kdy se posadil, odvrátil Prorokův syn, Ezra, svoji pozornost od obzoru. Jeho pohled spočinul na Immanuelle.

V tu chvíli věděla, že udělala chybu. Trestuhodnou, hloupou chybu, učiněnou v návalu hněvu. Chybu, za kterou ji bezpochyby čeká vyhubování, nebo i zbičování, nebo možná dokonce celý den na pranýři.

Ale potom se k jejímu překvapení Ezrovy rty zkroutily do pokřiveného úsměvu a on se rozesmál. Nebyl to zlý smích, ale bouřlivý řehot, co vychází hluboko z břicha. Třásla se mu ramena a černé vlasy mu spadly do očí. Po chvíli se k němu přidal Peter, řvavým chechotem, který se nesl přes hřbitov a přitahoval pohledy lidí shromážděných ve stínu katedrály. Tohle Ezru rozesmálo ještě víc. Během pár vteřin se přidaly i Lea s Hope a nakonec se mírně pousmála i Immanuelle. Dřív než si to uvědomila, se všichni společně chechtali jako parta starých kamarádů.

Všichni až na Juditu, která ze sebe při vstávání nevypravila víc než pohoršené zakašlání. Ezru škrbnutím za paži taky vytáhla na nohy, ale jak vstával, znovu se na Immanuelle podíval s tím svým pokřiveným úsměvem.

„Tak příští sabat,“ zavolal přes rameno, zatímco ho Judita strkala zpátky ke katedrále, zpátky k jeho otci, Prorokovi, a pryč od Immanuelle. Ale když vstoupil do rozvlněné vysoké trávy, zastavil se a otočil se zpět k ní. Něco se mu mihlo v očích a v tu chvíli si Immanuelle byla jistá, že uviděl, co je opravdu zač.

KAPITOLA DRUHÁ

*Neboť Otec je dobrý a jeho dobrota přetrvává věčně.
Usmívá se z nebes a žehná svým ovečkám,
aby našly klid v Jeho světle.*

— Písmo svaté

Toho večera se Mooreovi jako obvykle sešli na sabatovou večeři. Martha se věnovala bublajícímu kotli s dušeným kuřetem, visícímu na železném háku nad praskajícím ohněm, a hřbetem ruky si otírala pot z obočí. Zatímco se skláněla nad krbem, Anna hnětla oběma rukama těsto na chleba, zapracovávala do něj hrsti lněných semínek a drcených vlašských ořechů a při práci prozpěvovala chvalozpěvy. Immanuelle se krčila mezi nimi, zaměstnávala se různými úkoly a snažila se být co nejvíc užitečná. V kuchyni si počínala nemotorně, ale dělala, co mohla, aby jim byla prospěšná.

Anna, jako vždy veselá, prolomila ticho jako první. „To byla dnes ráno ale pěkná bohoslužba, že?“

Immanuelle do čela stolu, před židli svého dědečka, položila cínový talíř. „To byla.“

Martha neřekla nic.

Anna znovu pěstmi srazila těsto. „Když Prorok promluvil, skoro mi to vyrazilo dech. On je opravdovým služebníkem Otce. Dokonce víc než ostatní prorokové. Máme štěstí, že ho máme.“

Immanuelle položila jednu lžici vedle Martina talíře a druhou vedle Honořiny misky, malé dřevěné věčičky, kterou sama

vyřezala a vybrousila zhruba před třemi léty, když ještě Honora nebyla víc než malinká stěvle v Annině lůně. Glorii, Annině nejstarší, nechala mosaznou lžící, co se jí líbila ze všech nejvíc — starožitnost, kterou Martha před lety koupila od podomního prodejce.

Gloria měla stejně jako její matka slabost pro pěkné věci: stužky a krajky a cukrátky a jiná potěšení, jež si Mooreovi nemohli dovolit. Kdykoli se však Immanuelle naskytla příležitost, snažila se děvčátku dopřát. V domě už zůstalo jenom málo hezkých věcí. Většinu svých pokladů a tretek za tuhé zimy prodali, aby vyrovnali ušlý zisk za chudou sklizeň a dobytek, který jim minulé léto onemocněl a pošel. Ale dokud do toho měla Immanuelle co mluvit, Gloria dostala svoji lžící jako dárek, který jí měl vynahradit jejich chudý svět.

Když bylo jídlo hotové, odnesla Martha kotel dušeného kuřete ke stolu a s hlasitým bouchnutím, které se rozlehlo po celém domě, ho na něj položila. Při tom zvuku se do jídelny přihnaly Honora s Glorií, natěšené, až se posadí a nají. Po nich se usadily manželky. Immannuellina babička Martha zaujala místo na protější straně stolu, jak bylo zvykem, a Anna, druhá žena Immannuellina dědečka, se posadila vedle prázdné židle svého manžela.

Po chvíli se ozvalo vrzání pantů, zvuk otevíraných dveří a nakonec rámus, jak se Abram s bolestmi šoural ze schodů. Její dědeček měl špatný den, to Immanuelle poznala ze zvuků jeho kroků a z toho, jak cestou ke stolu táhl nepohyblivou nohu po rozvrzaných prknech. Ráno opět nešel do kostela. Tento měsíc už to bylo potřetí, co nepřišel na sabat.

Dřív, kdysi dávno, byl Abram apoštol — a pořádně mocný. Býval pravou rukou Simona Chamberse, proroka, který sloužil předtím, než byl zvolen a vysvěcen současný Prorok Grant Chambers. Jako takový Abram dříve vlastnil jedno ze sedmi

sídel na Svaté půdě a oplýval Otcovým Darem soudnosti. V devatenácti letech se oženil s Marthou. Ti dva se k sobě hodili jak věkem, tak postavením, přesto je Otec dlouho neobdařil dítětem. Po letech snažení zplodili Abram s Marthou Miriam a po ní následovala řada synů, kteří se narodili mrtví. Mnozí lidé tvrdili, že narození Miriam ty další děti proklelo, že samotná její existence byla pro dobré jméno Mooreovy rodiny jako mor.

Kvůli Miriaminým zločinům Abramovi titul apoštola sebrali a s ním i všechnu půdu. Pozemky Mooreových, lány zvlněné krajiny tak rozsáhlé, že se daly měřit s těmi Prorokovými, si mezi sebou rozdělili ostatní apoštolové a sousední farmáři, kteří se na ně vrhli jako supi na mršinu. Abramovi zůstal jenom zlomek půdy, již vlastnil dřív, zastíněný tímtéž rozlehlým lesem, který mu sebral dceru. Takový život teď vedl, plný výsměchu a chudoby, a stěží se uživil mizernou sklizní ze svých pastvin a prohnílych kukuřičných polí, na něž jediná si mohl dělat nárok.

Když Anna před osmnácti lety i přes hanbu Miriamina hříchu souhlasila, že s Abramem půjde k oltáři, byl to čirý zázrak. Immanuelle měla podezření, že její oddanost pochází ze dne, kdy ji Abram jako mladou dívku zachránil svým Léčivým dotykem před horečkami a smrtí. Jako by mu dlužila za svůj život a byla pevně odhodlaná svůj dluh splatit. Možná proto se její láska k Abramovi zdála podobná spíš tomu, jak apoštolové ctí Svatého Otce, než běžné náklonnosti mezi manželi.

Když Abram vstoupil do jídelny, Anna se široce usmála, jako to dělala vždycky. Ale Abram kulhal dál a nevěnoval jí pozornost. Zastavil se, aby popadl dech, a opřel se rukama o opěradlo rozbité židle. Pravá strana jeho těla byla celá sevřená, prsty pokroucené v nepřirozených úhlech, paže ohnutá a přitisknutá k hrudi, jako by ji tam držela jakási neviditelná páska. Kulhal

s levou nohou vytočenou do strany, a jak se šoural jídelnou ke svému místu v čele stolu, musel se přidržovat zdi, aby neupadl.

Ztěžka se posadil na židli a začal odříkávat modlitbu, ale slova mu nešla pořádně vyslovit. Když skončil, vzal do zdravé ruky vidličku a pustil se do jídla. Ostatní ho následovaly a děti hltaly tak dychtivě, jako by měly strach, že jim jídlo zmizí před očima, než ho stihnou sníst. Smutná pravda byla, že to spíš než dušené kuře byl vodnatý vývar z kostí s trochou petržele, pár zbloudilými listy hlávkové kapusty a odpudivými zbytky masa. I přesto si Immanuelle dávala záležet, aby jedla pomalu a vychutnávala si každé sousto.

Anna se znovu pokusila začít konverzaci, ale veškerá její snaha vyšla nadarmo. Martha upírala pohled pouze na jídlo a dívky byly dost chytré na to, aby ve strachu z otcova hněvu zůstaly zticha.

Ani Abram toho moc nenamluvil. Když měl špatný den, býval mlčenlivý. Immanuelle věděla, že ho to bolí — že dřív býval hlasem Proroka a teď, v letech po smrti její matky, ho neměli za moc víc než vesnického vyvrhele, prokletého Otcem kvůli jeho shovívavosti. Nebo tak se to aspoň povídalo.

Doopravdy Immanuelle o tom, co se s Abramem po smrti její matky stalo, věděla jenom málo. Zнала jen útržky, které jí pověděla Martha, střípky příběhu příliš děsivého, než aby jí ho řekli celý.

Před sedmnácti lety měla její matka Miriam, čerstvě zasnoubená s Prorokem, nezákonný poměr se sedlákem z Pokrají. Když se po pár měsících na jejich románek přišlo, zemřel ten sedlák v důsledku svých zločinů vůči Prorokovi a Církvi na hranici.

Miriam byla ušetřena. Prorok jí vzhledem k jejich zasnoubení prokázal milost.

A pak, v noci před jejich sňatkem, se Miriam — šílená žalem a zoufale toužící pomstít smrt svého milého — vkradla do Prorokovy ložnice a pokusila se mu ve spánku jeho vlastní posvátou dýkou podříznout hrdlo. Jenže Prorok se probudil, přepral ji a útok zmařil.

Předtím než ji Prorokova garda stihla zadržet, Miriam uprchla do zapovězeného Černolesa — domova Lilith a jejího kruhu čarodějnic —, kde beze stopy zmizela. Miriam tvrdila, že ty kruté zimní měsíce strávila o samotě v chýši uprostřed hlubokého lesa. Jenže vzhledem k tuhosti oné zimy a tomu, že se chýše nikdy ne-našla, jí nikdo v Bethelu nevěřil.

Uběhly celé měsíce a po Miriam nebyla ani stopa. Až jednu noc, uprostřed prudké sněhové bouře, se z Černolesa vynořila s outěžkem — hříšným potomkem svého milence, který zemřel na hranici. Pouhých pár dní po svém návratu Miriam porodila Immanuelle.

Zatímco jeho dcera křičela v porodních bolestech, postihla Abrama tak těžká mrtvice, že ho celého změnila, pokroutila mu končetiny a pozohýbala mu kosti a svaly, sebrala mu sílu, vzrůst i moc jeho Svatých darů. A zatímco Miriam bojovala a rodila a propadala se na onen svět, téměř totéž se stalo i jemu. Jenom Otcův zázrak ho zachránil a vytrhl ze spárů smrti.

Abram trpěl za Miriaminy hříchy a měl za ně trpět až do své smrti. Možná by to utrpení bylo menší, kdyby měl sílu Immanuelle za provinění její matky zapudit. Nebo kdyby prostě toho dne, kdy se Miriam vrátila těhotná z lesů, svou dceru vyhnal, pak by si třeba znovu zasloužil Otcovu přízeň.

Jenže to neudělal. A Immanuelle mu za to byla vděčná.

„Ráno... půjdeš... na trh,“ poručil Abram z čela stolu a slova mu skřípala mezi zuby. Každá slabika znamenala boj. „Prodáš toho černého ročního berana.“

„Vynasnažím se,“ přikývla Immanuelle. Jestli chce prodat berana, musejí na tom být opravdu špatně. Byl to špatný měsíc, špatný měsíc po řadě příšerných měsíců. Zoufale potřebovali peníze. Abramova choroba se v zimě po zlém záchvatu horečky zhoršila a vysoké výdaje za léky rodinu téměř přivedly na mizinu. Bylo nezbytné, aby jim to břemeno pomohla nést i Immanuelle.

V domácnosti Mooreových měl každý svou práci nebo řemeslo. Martha byla porodní bába požehnaná Otcovým jazykem a díky němu mocí svolávat z nebes jména. Anna byla švadlena s tak pečlivými prsty a tak ostrým zrakem, že zvládala vyspravit i ty nejjemnější krajky. Abram, který kdysi býval tešařem, se po mrtvici dal na hrubé vyřezávání maličkých figurek, jež občas ostatní prodávali na trhu. Dokonce i Gloria, nadaná malířka, přestože jí bylo teprve dvanáct let, ryla do dřeva malé portréty, které pak prodávala ve škole kamarádkám. Honora, jež byla na řemeslo ještě moc malá, pomáhala, co jí síly stačily, na farmě.

A potom tady byla Immanuelle, pasačka ovcí, která se o stádo starala s pomocí najatého čeledína. Každé ráno, s výjimkou sabatu nebo těch vzácných příležitostí, kdy si ji Martha přivolala na pomoc s obzvláště těžkým porodem, se Immanuelle vydávala na pastviny a hlídala své ovce. S holí v ruce je odváděla na západní pastviska, kde se stádo celý den páslo ve stínu Černolesa.

Immanuelle vždycky k Černolesu pojilo podivné pouto. Kdykoli se k němu přiblížila, ucítla jakýsi záchvěv. Skoro jako by ten zapovězený hvozd zpíval píseň, kterou slyšela jen ona, jako by ji k sobě lákal.

Ale i přes to pokušení se k němu Immanuelle nikdy nepřiblížila.

Ve dny, kdy se pořádaly trhy, vyrážela Immanuelle s vybraným zbožím — ať už vlnou, masem, nebo beranem — do města

na tržiště. Tam, na náměstí, trávila smlouváním a prodáváním celý den. Když měla štěstí, vracela se domů po západu slunce s tolika měďáky, aby to pokrylo jejich týdenní desátky. Když štěstí neměla, rodina hladověla a jejich desátky a dluhy Abramovým felčarům zůstaly nesplacené.

Abram do sebe natlačil další lžici a s námahou polkl. „Prodej ho... za pořádný peníz. Nespokoj se s ničím míň, než za co stojí.“

Immanuelle přikývla. „Vyrázím brzy. Pokud to vezmu přes Černoles, tak se na trh dostanu dřív než ostatní obchodníci.“

Konverzace utichla a ozývalo se jenom skřípání vidliček a nožů o talíře. Dokonce i Honora, ač byla ještě malá, věděla, že má držet jazyk za zuby. Až na rytmické *kap kap kap* z praskliny v rohu kuchyně bylo ticho.

Martě zmizela z tváří všechna barva a rty jí zbělaly. „Do toho lesa nikdy nevzkročíš, slyšíš? Je v něm zlo.“

Immanuelle se zamračila. Podle ní hřích nebyl jako nemoc, kterou chytíte, když se k nakaženému až příliš přiblížíte. A nebyla si jistá, jestli všem těm povídačkám o zle v nitru Černolesa vůbec věří. Aby pravdu řekla, tím, čemu věří, si jistá nebyla, ale byla dost přesvědčená, že malá zkratka přes les jí nijak neublíží.

Přesto by ale z hádky nevzešlo nic dobrého a ona věděla, že v souboji vůle nevyhraje. Martha měla srdce ze železa a tak neochvějnou víru, že by se před ní roztřáslы i kameny. Provokovat ji bylo zbytečné.

Immanuelle se tedy kousla do jazyka, sklonila hlavu a smířila se s tím, že poslechne.

Tu noc Immanuelle snila o nestvůrách: o dívce s doširoka rozevřenými ústy a zažloutlými zuby kojota, o ženě s mňířmi křídly,

co vyje na vycházející měsíc. Brzy ráno ji probudila ozvěna toho volání, zvuk se jí odrazil mezi lebečními stěnami.

S unavenýma očima a zmámená vyčerpáním se Immanuelle neohrabaně oblékla, a zatímco se soukala do propínacích šatů a připravovala se na celý den na trhu, snažila se ty zvrácené představy o lesních démonech dostat z hlavy.

Vyklouzla ze spící domácnosti a vydala se směrem ke vzdáleným pastvinám. Takhle začínalo skoro každé její ráno — už od svítání se starala o ovce. Při těch vzácných příležitostech, kdy nemohla — jako třeba ten týden, kdy před pár léty chytila černý kašel —, ji zastoupil najatý čeledín Joziáš Clark.

Immanuelle našla svoje stádo schoulené u sebe na východních pastviskách, kousíček od stínu hvozdu. Na větvích dubů a bříz nedalekého lesa tiše hřadovaly vrány. Ticho bylo těžké jako ranní mlha a protínala ho jenom Immanuellina ukolébavka, která se odrážela od předhůří a dalekých polí jako žalozpěv.

Nebyla to obyčejná ukolébavka jako lidové písně nebo dětské popěvky, co zpívají matky svým dětem, ale spíš Immanuellina verze starého žalmu, který slyšela na jednom pohřbu. Její píseň se nesla přes pastviny a při tom zvuku se stádo vydalo na východ a jako voda se valilo přes zvlněné kopce. Za chvíličku už byly ovce u ní, bečely a radostně poskakovaly a otíraly se jí o sukně. Jen ten roční beran, Jidáš, se ostatních stranil, kopyta pevně zarytá v zemi, hlavu skloněnou. Na svůj věk byl veliký a svým mohutným černým kožichem a dvěma páry rohů — jedny mu trčely z čela jako dýky a druhé se kroutily za uši a kopírovaly ostře řezanou čelist — naháněl strach.

„Jidáši,“ překřikla Immanuelle šumění větru ve vysoké trávě. „Jen pojd', je čas jít na trh.“

Beran zadupal, oči uzounce přímhouřené. Jak se vydal kupředu, ostatní ovce se rozestoupily a malá jehňátka klopýtala a dě-

lala mu cestu. Zastavil se jen pár stop před Immanuelle a natočil hlavu na bok, aby si ji mohl prohlížet přes ohyb svého rohu.

„Jdeme na trh.“ Zvedla nad hlavu provaz, aby na něj zvíře vidělo. „Budu tě muset přivázat.“

Beran se ani nepohnul.

Immanuelle si klekla na jedno koleno, opatrně mu přetáhla smyčku přes rohy a pak uzel utáhla. Beran se vzpouzel, kopal a vyhazoval kopyty, švihal hlavou a dupal. Ale ona ho držela pevně, zapírala se nohama a svírala provaz čím dál větší silou, až ji řezal do dlaní, jak se Jidáš vzpíral a bránil.

„Klid,“ domlouvala mu tiše mírným hlasem. „Jenom klid.“

Beran naposledy pohodil hlavou a hlasitě si odfrkl. Z nozder se mu vyvalil obláček páry, v chladném ránu hustý jako kouř z dýmky.

„Tak pojď, ty bručoune.“ Znovu zatáhla za provaz. „Musíme tě odvést na trh.“

Cesta přes Paseky byla dlouhá a slunce i přes ranní chlad pářilo. Zatímco se Immanuelle plahočila klikatou cestou do města, po páteři jí stékal pot. Kdyby si místo dlouhého putování oklikou zkrátila cestu přes les, už by tam dávno byla. Jenže Martě slíbila, že se hvozdu vyhne, a hodlala svoje slovo dodržet.

A tak se Immanuelle vlekla dál a tlumok na ramenou ji přitom tížil. Bolely ji nohy, protože na nich měla o číslo a půl menší boty, které jí tak tlačily do pat, že se jí dělaly puchýře. Často jí připadalo, že všechno její oblečení je jí buď moc velké, nebo moc malé — jako by do světa, do něž se narodila, vůbec nezapadala.

V půli cesty na trh se Immanuelle zastavila na snídání. Našla si chladné místečko ve stínu břízy a z torny vyhrabala kus sýra a tmavý chleba, co včera večer upekla Anna, tvrdý jako kámen. Rychle se najedla a drobký hodila Jidášovi, který po nich skočil,

příčemž švihl hlavou a zatáhl za provaz tak silně, že aby jí neutekl, musela ho Immanuelle chytit za rohy.

Černoles se v dále chvěl. Skoro jako by ji vábil, jako by k ní šumění větru mezi větvemi šeptalo jakýmsi tajným jazykem.

Černoles se podle legend a *Písma svatého*, stejně jako všechny ostatní proklaté a bídné věci na světě, zrodil z Temné matky, bohyně pekel. Zatímco Dobrý otec plnil svět ohněm a světlem a vdechoval prachu život, Ona ze stínů povolala všechno zlo a stvořila nespočet stvůr a démonů, znetvořených bytostí a odporných příšer číhajících v hnisem prolezlém světě-nesvětě mezi životem a smrtí.

A právě z tohoto světa-nesvěta, ze zákoutí toho prokletého hvozdu, se vynořily první čarodějnice — Lilith, Delila a dvě Milenky Jael a Mercia. Tahle Nesvatá čtveřice (jak se jim později říkalo) se usadila mezi ranými osadníky Bethelu, kteří čarodějnice přijali jako uprchlice a nabídli jim útočiště. Ženy se vdaly, povily děti a žily mezi Otcovými ovečkami jako jejich spojenkyně a přítelkyně. Jenže přestože čarodějnice nosily kůži lidských žen, jejich duše byly stvořeny k obrazu jejich Matky a stejně jako Ona se snažily dílo Dobrého otce zničit a Jeho světlo udusit svou temnotou a stínem.

Čtyři čarodějnice zasely do srdcí dobrých bethelských mužů semínko sváru, uvedly je v pokušení a svedly jejich duše na scesť. Kořeny jejich prolhanosti sahaly hluboko a zanedlouho se vláda nad celou zemí dostala do jejich rukou. Jenom díky Otcově milosti mladý muž jménem David Ford — první prorok — shromáždil statečnou armádu svatých bojovníků, v krvavém povstání přemohl čtyři černokněžné královny ohněm a zapudil jejich duše do prokletého lesa, z něhož vzešly.

Moc čtyř čarodějnic a temné Bohyně, které sloužily, však v Bethelu zůstala ještě dlouho potom, co Svatá válka skončila. Dokonce i teď jejich stíny pořád obcházely Černolesem a dychtily po duších těch, co se odvážili do jejich říše.

Nebo se to tak aspoň povídalo.

Když Immanuelle dosnídala, zvedla se a pokračovala v cestě přes Paseky. Hlavní silnice se teď vinula blíž Černolesu a podél vzdálené lesní hranice byly vidět pomníčky. Ležely tam věnce z lučních květin, amulety a malé pozornosti, na plotě byl dokonce za tkaničky pověšený pár dětských botiček — jako by někdo věřil tomu, že jednoho dne se dítě, kterému patřily, z lesa vynoří a přijde si pro ně. Tohle bylo všechno, co po lidech ztracených v Černolese zůstalo. Protože co les schvátíl, jen zřídka kdy navrátil.

Immanuelle a její matka v tomto byly výjimka — zázrak, jak někteří říkali. Ale v jejich nejslabších chvílích, když borovice v lese rozechvěl vítr a vrány zazpívaly své písně, Immanuelle připadalo, jako by nad ní Černoles pořád měl moc, jako by ji volal zpátky domů.

Immanuelle se zachvěla a pokračovala dál, kolem chatrčí a chalup a zvlněných kukuřičných polí, podél kraje lesa, cestou lemující potok. Slunce se na obloze posunulo a vzduch ztěžkl a zhoustl. Rozsáhlé pastviny Pasek se změnilly v dlážděné ulice Amasu — vesnice v srdci Bethelu. Stodoly a statky tady nahradilo množství domků s kamennými fasádami, řadových domů se střechami z břidlicových tašek a kamenných budov s vitrážovými okny, která ve světle poledního slunce jasně zářila. V dálce se nad střechami tyčila jedna z nejvyšších staveb v Bethelu, již převyšovala pouze věž katedrály. Říkalo se jí Svatobrána a byl to zázrak z tepaného železa, který postavil první prorok David Ford.